

Fjerde mai

nr 1-84

Spørsmålet er: Hvordan vet han dette??? Rett svar sendes i lukket konvolutt, merket "Husk sikkerheta!" innen 4.mai, til hemmelig adresse.

Redaksjonelt:

Så er det endeleg tid for 4.mai å komma ut igjen. Det er lenge siden sist, faktisk siden haust-semesteret. Grunnen til dette er at sentralstyret vedtok at AU skulle gå inn direkte i vervearbeidet, og hovudsak konsentrere seg om det frå semesterstart i jan. til 15. mars, og leggja ned andre delar av arbeidet sitt. Dette vil vera det einaste 4.mai som kjem ut i vår-semesteret, men frå hausten av vil bladet komma ut som før meir eller mindre regelmessig. Dette bladet er ganske tynt, det skyldes at vi har fått inn svært lite stoff frå organisasjonen. Ein stor del av stoffet er saksa fra internbladet i Trondheim, der sosialismediskusjonen raser. Vi oppfordrer resten av landet til å kaste seg inn i den diskusjonen.

Bakgrunnen for den ekstraordinære situasjonen i börjinga av semesteret var at sentralstyret vurderte situasjonen i organisasjonen som svært dyster. Uten ein stor rekruttering var det fare for at vi måtte leggja ned organisasjonen. Til dette er det å seia, sånn AU vurderar det no, at organisasjonen vil overleva. Vi vil seinare komma tilbake med ei nærare oppsummering av den 'ekstraordinære' perioden og vervearbeidet generellt. Men som sagt: NKS ser ut til å overleva det neste landsmøtet.

Angående landsmøtet, AU vil sende ut sitt forslag til beretning for perioden før sommerferien. Sjølv LM-rørsla vil starta til hausten.

SH.

Politikk koster - få orden i pengestaten!

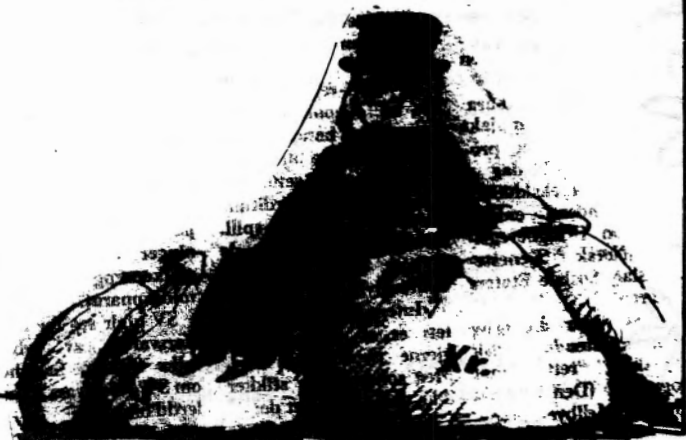
Pr. dato, 4/4, har ca. 40% av kontingenten kome inn sentralt. Dette er urovekkjande lågt, sjøl om me veit at store delar av det uteståande er samla inn lokalt.

Kameratar, eit avgjerande steg i hovudoppgåva vår, å bygga MKS, er å få orden i økonomiarbeidet. Første målsetjing er då at alle betalar kontingent, Det vil seia: dei økonomiske børenes skal delast av alle medlemmer solidarisk.

Sentralt har me nå stramma økonomiarbeidet kraftig opp. Men me slik seindrektighet i innbetalingane blir planlegging svært vanskeleg.

Me kjem til å ha ein grundig diskusjon om økonomien i neste planperiode(84-85). Men i denne omgang: Øk.ansvarleg i laga må få inn kontingent frå alle, og til lag og distrikt: Sit ikkje på kontingenten - få han inn til oss.

Øk.ansvarleg / Sentralstyret

Sit ikkje på kontingenten...

SOMMERLEIR

-Sommarens vakraste eventyr nermar seg; NKS' student-leir. Den vert som dei 2 siste åra på Solbakken Folkehøgskule 11. -18. august.

Hovudtema på leiren i år vert: Den internasjonale situasjonen. Nokre stikkord om kva det nærmare vil seia:

- ein gjennomgang av verdssituasjonen i dag, økonomisk, geografisk og politisk, med eit kort tilbakeblikk over utviklinga fram til i dag.
- styrketilhøvet mellom supermaktene, den relative endringa i dette styrketilhøvet, politisk, økonomisk og militært.
- faren for ein 3.verdskrig. Kva auker og kva minsker faren for ein verdskrig? Kva kan utsettja, evt. hindra ein 3.verdskrig? Herunder og ei vurdering av "fredsrørsla".

-Vi rekner med å bruke mykje av tida på sommarleiren til diskusjonen rundt hovudtema, men det vil også verta ein del seminarartilbod. Kor mange seminar, og kva for nokre er ikkje i skrivande stund avgjort. Ein del tema som har vorti foreslått, og som vert vurdert: Prinsippprogram-diskusjonen. Klassekampen under spsialismen. Det nasjonale spørsmål; a) Den historiske oppkomsten av nasjonalstaten. b) Handsaminga av det nasjonale spørsmål i dag og under sosialismen. Kampuchea. SKP. Nato. Sovjet-seminar; a) Sovjet-økonomien. B) Vurdering av vår Sovjet-kritikk. Kvinnepolitikk; a) Kvinneleg verneplikt. b) Porno-kampen.

Dette er som sagt berre forslag til seminartema. Det er heilt klart at så mange seminarer som dette vil det ikkje vera plass til på leiren. Nor det gjeld nærmare informasjon om seminarer og om hovudtema, så vil det komma ut ein løpeseddel innan 1.mai, og ellers vil det stå meir om leiren på studentsida i Klassekampen.

Sommarleiren er eit utmerka høve til å få diskutert og skolert seg i politikken vår på ymse felt.

Sommerleiren er ikkje berre for gamle MKS-travarar. Den er også for nye medlem, og det er viktig at dei kjem på leiren, ikkje berre fordi det er eit godt tilbod til skoleing, men også fordi nye medlemmer kan ha nye ting å tilføra politikken vår som det er viktig å få med seg nor vi skal utvikla politikk.

Sommerleiren er ikkje berre for medlemmer i Oslo og Trondheim. Det er viktig at folk frå alle stader i landet kjem på leiren. Sommarleiren er eit godt høve til å få kjennskap til kva MKS driv med andre stadar enn der ein sjølv er, og det er viktig nor vi skal diskutera og utvikla politikken vår at folk i frå dei forskjellige plassane er med.

Sommarleiren er heller ikkje berre for medlem av MKS. Leiren er eit godt høve for sympatisører å bli kjent med organisasjonen, politikken vår og med MKS'arar. Så i verveøyemed er det viktig at vi trekker med sympatisører. Ein ting til som er viktig: Dei som skal på leir (alle skal vel det?) bør melde seg på så fort som mogleg.

Det er ingen påmeldingsfrist, men dei som melder seg på vil få tilsendt førebuingmateriale. Dessuten er det fint for dei som skal arrangera leiren å få eit bilete av kor mange som kjem i tid i førvegen.

For å melde seg på sommarleiren er det berre å skriva til Morges Kommunistiske Studentforbund, Postboks 6875, St. Clavs plass, 0130 Oslo 1.

Petra.

Sommarrens vakreste eventyr nærmar seg...

VERVING:

ME TRENG EI POLITISK LINE FOR VERVINGA.

Sentralstyret har vedtatt at alle lag skal ha ein diskusjon om den politiske lina for vervinga i løpet av våren. Materiale til dette blei lova til starten av haust semesteret, men blei aldri ferdig, noko eg er den som bør hengjast for. Det som kom ut av det var ei innleiing som eg og andre kameratar har halde i ein del lag. Det som blir trykja her følger stort sett denne innleiinga.

Stort sett har dei linene eg legg fram her blitt godt mottatt. Men dei er lite utvikla og me har framleis tynt materiale om dei politiske erfaringane med verving. laga, særleg dei som har diskutert dette før, bør ta sikte på å utvikle linene vidare. Usemje og viktige erfaringar, evt. forslag til forbetringar bør bli kjent gjennom innlegg i 4.mai, slik at me etter kvart kan få ein debatt om politikken i vervinga.

Organisasjonsansvarleg i Sentralstyrets arbeidsutval.

"1 av 4 verva - det ække dårlig bare det!"

1. Me kan greia det!

På det første møtet sitt i -83 vedtok sentralstyret at byggjing av NKS ville vera hovudoppgåva i heile landsmøteperioden. Sentralt innåfor dette er ei kontinuerleg vervekampanje - forbundet må ha mange nye medlemmer om me skal overleva.

Desse vedtaka har fårr stor oppslutning i organisasjonen. At mulighetene finst veit me. Her skal berre nemnast eit flott valresultat - nær 10% frå dei største studentbyane i Oslo, og tilsvarande tal i Tromsø, pluss den store tilslutninga til studiesirklar. Det er heilt klart at her finst grobotn for minst å tredobla medlems-talet ut frå den politiske stoda blant studentane i dag.

Likevel må me nå slå fast at stoda er alvorleg - det neste året kjem til å avgjera om NKS skal halda fram.

...her finst grobotn
for minst å tredobla
medlemstalet...

2. Korleis?

Kva er det så som manglar for å få større resultat i form av nye medlemmar? Dels tar det tid å rette organisasjonen inn på denne oppgåva, dels må me framleis utvikla metodene. Mykje kan og gjerast reint organisatorisk. M.a. vil sentrale folk i landsleinga i tida framover setja av meir tid til å delta direkte i verve-

arbeidet.

Her vil eg likevel leggja vekt på eit anna problem: mangelen på politisk line for vervinga. Ei kvar kampanje må ha ein politikk. Samlar me inn pengar så gjer me det til eit bestemt formål og me har argument for kvifor det er viktig. Skal det bli ei rørsle rundt vervekampanja både innad og utad må me ha ein argumentasjon for å bli med i NKS som gjer dette spørsmålet viktig både for oss sjøl og for andre progressive studentar.

3. Har me ikkje ei line?

Me har jo AKP's prinsippprogram, me har vårt eige handlingsprogram og diverse vedtak, ja me har marxismen-leninismen-maoismen! Alt dette er fint, men det held ikkje. Skal me ramsa opp alt dette i flygeblad, og i diskusjon med folk?

Eg tenkjer meg dette slik: Me treng eit grundig kjennskap til marxismen og til den politiske stoda i Noreg og verda i dag. Me treng eit grundig kjennskap til den vedtatte politikken til partiet og NKS. Men me treng eit like grundig kjennskap til kva idear studentar flest har: kva dei likar ved marxismen og kva ikkje, kor dei er u-samde med oss og kor dei er samde. Ut fra dette kan me laga ein vervepolitikk som står på tre bein:

- a) Vår eigen argumentasjon for kvifor NKS er livsviktig og må styrkjast.
- b) Ein reklame som framhever det folk ser som positivt ved oss til skilnad frå andre (SV).
- c) Gjennomarbeida svar på dei viktigaste grunnar folk har for ikkje å bli med.

4. Eit forslag.

Berre gjennom sjølve vervearbeidet, gjennom grundige oppsummeringar av erfaringane me haustar, vil me kunne skapa ein vervepolitikk etter slike liner. Likevel: Prosessen må ha eit utgangspunkt, eit råmateriale. Derfor legg eg her fram eit forslag til nokre politiske hovudstolpar i vår argumentasjon for verving. Stort sett blir det stikkordsmessig for å antyda innhaldet, eit par punkt blir utdjupa noko vidare.

A. Kamp mot imperialismen.

Her må me peika på korleis imperialismen er eit system der eit fåtal rike statar og kapitalgrupper utbytтар og undertrykkjar det store fleirtalet av folk og nasjonar på jorda. Slå fast at NKS slåst kompromisslaust mot slik undertrykkjing anten undertrykkjaren finst i aust eller vest, anten det gjeld dei svarte i Sør-Afrika eller samane i Noreg.

B. Kamp mot det norske borgarskapet.

Syna korleis det store flertalet i Noreg er økonomisk og politisk utan makt, og korleis særleg nå i krisetider den såkalla velferdsstaten systematisk blir undergravd til fordel for profitable investeringar i Nordsjøen og i utlandet. Syna korleis NKS konsekvent slost mot nedskjæringspolitikken anten den rammar arbeidarar, fiskarar eller studentar.

C. Kamp for frigjering av kvinnene.

Syna korleis det, trass formell likestilling, framleis er tuøden band, økonomisk, politisk, ideologisk som held kvinna nede i ei tenarrolle i høve til mannen. Peika på at opprøret mot dette er ei av hovudkreftene for endring i verda i dag. Som under A og B klart slå fast NKS' stilling.

D. Revolusjon.

D.1. Syna at sjølv det kapitalistiske systemet på nytt

og på nytt produserar den utbytting og undertrykkjing som er nemt under A, B & C. At kapitalismen grunnleggande sett er eit maktforhold og ikkje gradvis kan utviklast til noko anna. At kampene under A, B & C derfor for endeleg å seira krev at arbeidarane tar mekta i stateen gjennom revolusjon.

D.2. "Reformismens elendighet". Om ein annerkjenner D.1 så er sjølsagt ein reformistisk strategi håplaus. Derimot trur eg me ofte har ei uklar oppfatning av kva ein reformistisk strategi fører til for den daglege kampen under kapitalismen. Eg påstår: Reformistiske grupper og parti vil alltid vakla i kampen mot stat og kapital, og i den grad dei får makt blir dei motstandarar.

Teoretisk er dette nokså klart. Strategien deira er jo å få makta under kapitalismen for så gradvis gjennom reformer å endra samfunnet. Altså vil dei sjølv i følge sine eigne planar, om dei vinn fram, bli sitjande i lang tid og administrera kapitalismen. Poenget er at kapitalismen har sine eigne lover. Den som skal leia eit kapitalistisk land godt, blir liksom ein bedriftsleiar tvinga inn i eit motsetningsforhold til arbeidarklassen og folket, fordi profitten må vera høgste målsetjinga. Sjølv i opposisjon vil reformistiske grupper stadig søka å foreslå "heilhetlege problemløysingar", "alternativt budsjett", osv. Denne "ansvarlege" tenkinga, som er eit produkt av strategien, fører til vakling.

Praktisk er alt dette prova gong på gong dei siste 100 åra og meir. Nokre fritt valgte døme frå ein vandelleg rikdom:

- I 1.verdskrig gikk dei sosialdemokratiske partia i England, Tyskland og Frankrike heilhjerta inn for krigføringa til si regjering, i ein krig der drivkrafta var kamp om retten til å utbytta særleg dei fattige landa.
- I åra etter krigen blir arbeidaropprør over store deler av Tyskland slakta av hær og politi, utkomandert av ei sosialdemokratisk regjering.
- Offensiven frå Gerhardsen mot kommunistane etter 2. verdskrig var ikkje minst eit åtak på alt som smakte av kampvilje i fagrørsla. Slik blei det råd å halda ekstremt låge løner til langt ut i 50-åra, mens profitten steig skyhøgt.
- Sosialdemokratiske regjeringar i land som Frankrike og England har ufortrødent halde fram utbyttinga i 3.

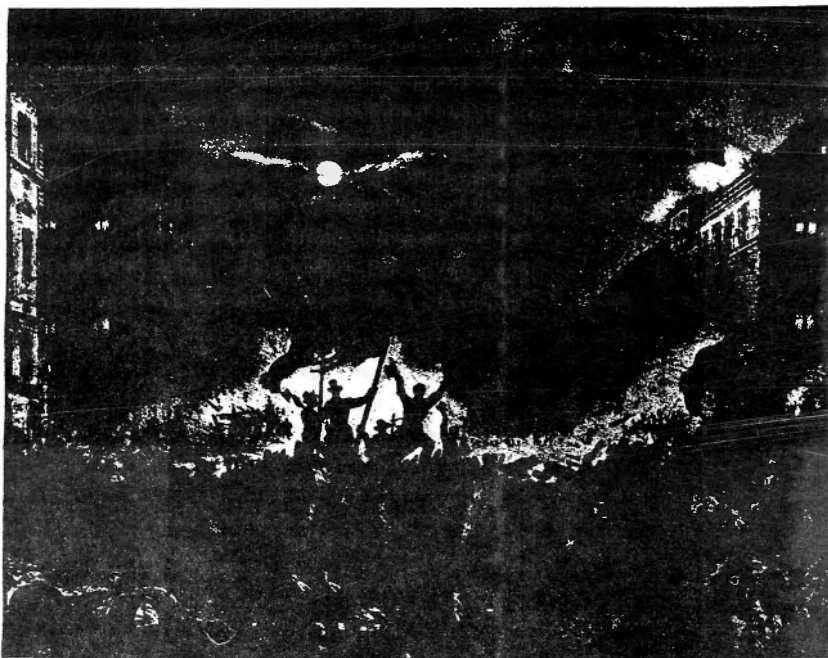
verden. Norge var m.a. under Gerhardsen og Bratteli ein aktivist i internasjonale fora mot 3.verda-lands forsøk på å byggja opp sine eigne handelsflåter.

- Det var Arbeiderpartiet, ikkje Høyre, som i 1978, i det oljerike Norge, staka ut ein klar politikk for å byggja ned velferdsstaten.

Når det gjeld vakling, har me overflod av døme frå vårt heimlege SV. Ta haldninga til Tyssedal, der leiande Universitets-Svarar reiste parola: Legg ned Tyssedal'. Ta SosFront si line i kampen mot nedskjæringane i student og universitets/høgskule-økonomien: kampen har dei lagt ned til fordel for å reis alternative forslag der dei er opptatt av å jamna ut forverringa.

5. Organisering.

Revolusjonar spring ikkje ut av ein situasjon der

dei revolusjonære gradvis får meir og meir oppslutning i val, heilt til dei kjem over 50% og får makta. Revolusjonære situasjonar er akutte kriser, økonomisk, politisk, militært, tider då økonomisk samanbrot, krig, eller særleg politiske handlingar gjer det uråd for herskarane å halda fram å herska på den måten dei har gjort, då folket krev noko nytt.

Kva som kjem ut av slike situasjonar er avhengig av fleire faktorar. Skal det bli revolusjon må det for det første finnas ei brei einingsfront mellom arbeidarklasse og alle andre grupper som står mot kapitalen. For det andre trengs det eit medvitent, godt organisert revolusjonært parti som er i stand til å ta leiinga. For det tredje må arbeiderklassen og folket vera væpna.

Alt me veit om kapitalismen tyder på at revolusjonære situasjonar vil oppstå. Oppgåva vår i dag er å førebu dei kreftene som i ein slik situasjon kan ta makta og innføre sosialismen. NKS driv dette arbeidet blant studentane i dag. Me sprer revolusjonær propaganda, driv studiar i marxismen, jobbar for å reise studentane til kamp og organisera dei, og for å utvikla likskap med andre grupper i folket.

Me har alt for lett for å tru at alternativet til revolusjon er det fredelige kapitalistiske Norge slik me kjenner det frå etterkrigstida. Men all erfaring syner at i ei revolusjonær krise er valet revolusjon eller fascisme, slik det var i Tyskland i 1919 og 1933. Det er det ansvaret med tar på oss om me legg ned det revolusjonære arbeidet i dag.

F. Kampen om vitenskapen.

Dei progressive sitt ansvar for å bruke vitenskapen i arbeidsfolks teneste. Kampen mot borgarleg ideologi og forvrøgning, og for marxismen, særleg innan samfunnsfaga.

Denne typen politisk line kan sjølvsegt aldri erstatta personleg vervearbeid, ein må jobbe dei problema den eiskilde sympatiser har. Kanskje er synet på bøndene avgjerande for nokon, for andre den demokratiske sentralismen. Likevel treng me ei slik politisk hovudline. Men ho kan berre bli riktig om me utviklar ho gjennom praksis!

Spørsmål: 1. Er dei 6 punkta A-F dei 6 rette, er det for mange, -for få? Tar dei opp dei viktigaste motseiingane folk har til å bli med?

2. Drøft særleg argumenta under D og E. Held dei?

Harry B.

Debatten om LPP fortsetter!

Dette nummeret av 4.mai inneholder 4 innlegg skrevet fra intern-
bladet i Trondheim, samt oppsummeringer av diskusjoner om
forslaget til nytt prinsippprogram fra 10. og 11. mai.

Sett proletariatet i første rekke!

Kritikken mot utkastet til prinsippprogram deler seg i to leirer, en formell kritikk og en politisk. De fleste som tar opp formen på programmet er enige i at det er for langt i forhold til det som står der, at språket er upresist og at det forekommer en del begrepsforvirring. Det er riktig at en del av kritikken mot programmet har vært urimelig i den forstand at sitater og hele avsnitt har vært trukket etter håra og tolka i verste mening. Det gjelder for eksempel en del av diskusjonen om demokratiske rettigheter under sosialismen. Til min og andres unnskyldning kan jeg si at programmet har invitert til det. Det forhindrer ikke at det kommer fram en del linjer i programmet som jeg mener er feil og som vi må ta stilling til.

Det første spørsmålet som vi må ta stilling til er: Hva er proletariatets diktatur? I Staten og revolusjonen skriver Lenin: "Teorien om klassekampen som blei anvendt av Marx på spørsmålet om staten og den sosialistiske revolusjonen, medfører erkjennelsen av at det politiske herredømmet til proletariatet, proletariatets diktatur, det vil si udelte makt direkte støttet av folkets væpnede styrker. Borgerskapet kan styrtes bare ved at proletariatet blir den herskende klassen som er i stand til å knuse den uunngåelige desperate motstanden til borgerskapet og organisere alle arbeidere og utbytta folk for det nye økonomiske systemet." På side 19 i programutkastet under tittelen "Proletariatets demokratiske diktatur" står det: "Det er det arbeidende folket som må leia utviklinga av den sosialistiske økonomien." Kjerna i sitatet fra Lenin er at det er arbeiderklassen alene som kan gjennomføre revolusjonen og organisere det arbeidende folket. I utkastet til prinsippprogram er det derimot det arbeidende folket som skal lede den sosialistiske økonomien. Vi ser her to helt forskjellige framstillinger av klassegrunnlaget for proletariatets diktatur. Det som UPP kaller "det arbeidende folket" omfatter ikke bare arbeiderklassen, men også mesteparten av småborgerskapet og ansatte i offentlige sektorer, lærere, sjukepleiere osv.

Jeg skal nå ta et par runder rundt gauteen og snakke om et par begreper som vi bruker mye og som til stadighet dukker opp i denne diskusjonen. For det første, hva betyr det at en klasse eller et sjikt har objektiv interesse av sosialismen?

Har han objektiv
interesse av sosialismen?

For det andre, hva betyr det at en klasse er en revolusjonær klasse?

Når jeg sier at en klasse har objektiv interesse av sosialismen så legger jeg følgende tolkning til grunn: Objektiv interesse for sosialismen betyr at folka i klassen eller sjiktet ikke har noen mulighet til å forbedre sin egen materielle eller sosiale stilling uten å gå inn for å ødelegge det kapitalistiske systemet og gå inn for oppbygginga av et sosialistisk samfunn. Når vi skal ta stilling til om et sjikt har objektiv interesse av sosialismen må vi altså ta utgangspunkt i materielle forhold og hva slags stilling de har i produksjonsforholda. For å ta et par eksempler. Lønnsarbeidere har ingen annen reell mulighet til en virkelig forbedring av sine økonomiske og sosiale vilkår enn å gå inn for sosialismen. De har ingen annen mulighet for å få kontroll over sin egen kropp og det arbeidet de utfører. Småbrukere er formelt sett sjøleieende og bestemmer over sin egen kropp, men i praksis er de underlagt finanskapitalen. De er avhengige av å ta lån i bankene på så harde betingelser at de ikke kan jobbe seg opp og avansere i samfunnet. Det er denne typen undersøkelser som etter min mening må være hovedpunktet i ei klasseanalyse. Hovedproblemet i klasseanalyse er altså ikke å avgjøre nøyaktig hvem som hører inn under de forskjellige klassene. Det er altså ikke noe poeng å innføre definisjoner for å øke antallet folk i arbeiderklassen for at flertallet skal være fra arbeiderklassen. Det som er viktig er å undersøke klassene i deres innbyrdes forhold, sånn som de står i produksjonen. Alt dette betyr sjølsagt ikke at vi skal la være å mobilisere andre folk for sosialismen på et subjektivt grunnlag.

Så kommer vi over på den andre sida av grauten. Hva er en revolusjonær klasse? Er det det samme som en klasse som har objektive interesser av sosialismen? Nei, det er det ikke. En revolusjonær klasse har ikke bare interesse av revolusjon, en revolusjonær klasse har også muligheten og organisasjon til å gjøre revolusjon, og den blir leda av en revolusjonær teori. Under kapitalismen er det bare arbeiderklassen som har disse egenskapene. Det er bare arbeidere som kan drive store arbeidskamper over lang tid. Det er bare arbeiderklassen som er pressa sånn sammen og står i en sånn situasjon at de er villige til å underordne seg en sentralistisk ledelse i massemålestokk. Det går an å peke på massevis av forhold som skiller arbeiderklassen fra småborgerskapet og mellomlaga som gjør at arbeiderklassen er revolusjonær mens de andre ikke er det. Proletariatet er ikke bare den lidende, men også den ledende klassen.

Nå har jeg gått rundt grauten en gang, så det er kanskje på tide å ta en titt på snørøyet, nemlig forholdet mellom arbeiderklassen og det arbeidende folket. Øgrim tar på side 25 i diskusjonsbulletin nr. I om prinsippprogrammet sterk avstand fra det synet som jeg har hevdet, nemlig at arbeiderklassen er den eneste revolusjonære klassen. "Til nå er denne klassealliansen helt i samsvar med programmene fra 1976 og 1980 (og blant annet den alliansen vi sloss mot Hovden gruppa om i 1970-71, da den hevdet at bare proletariatet var revolusjonært.)" Hovden nøyde seg ikke med å si at bare proletariatet var revolusjonært, han sa også rett ut at småborgerskapet var reaksjonært, det vil si at de ikke har objektive interesser av sosialismen.

AKP(m-l) har påvist at store deler av småborgerskapet og mellomaga har objektiv interesse av sosialismen. Disse analysene er stort sett riktige. AKP(m-l) har pekt ut de laga som arbeiderklassen må alliere seg med for å gjøre revolusjon. I praksis er forskjellene på Hovden og Øgrim som himmel og hav, men i teorien fins det likhetspunkter. Hovden tok utgangspunkt i at proletariatet var den eneste revolusjonære klassen og derfor var alle andre reaksjonære. Øgrim tar utgangspunkt i at småborgerskapet med flere har objektive interesser av sosialismen og derfor er de revolusjonære.

...arbeiderklassen er en revolusjonær klasse og arbeiderklassen blir den herskende klassen under sosialismen. Ingen andre klasser kan fylle den oppgava...

Utviklinga i partiet og i statsapparatet i Sovjet og i Kina viser hva som skjer når partiet ikke har ei bevisst linje for at arbeiderklassen skal ha kontrollen i staten. I Kina har linja med å utvide klassegrunnlaget for staten ført til teoretiske krumpspring av typen "intellektuelle og eksperter er ikke bare en del av det arbeidende folket men tilhører til og med arbeiderklassen."

Jeg er fullt for parolå til Lenin om at proletariatets diktatur er flertallets diktatur over mindretallet. Men dette kan ikke tolkes sånn at hvis arbeiderklassen er i mindretall så må flere grupper "dele" makta i staten.

Jeg er for å utvide klassegrunnlaget for staten, men det kan ikke skje ved at makta blir delt med andre eller ved at andre grupper blir formelt definert som arbeidere. Klassegrunnlaget for den sosialistiske staten kan bare utvides på én måte, nemlig ved at arbeiderklassen sjøl blir større. Under sosialismen er det arbeiderklassens oppgave å bryte ned de tradisjonelle klasseskillene. Kollektiviseringa i Sovjet er et klassisk eksempel på hvordan masser av nye arbeidere blir skapt.

.Til slutt noen ord om Øgrims problemer.Øgrim sier i det ene øyeblikket at det er det arbeidende folket som skal ha ledelsen i staten,det neste øyeblikket sier han at det er det arbeidende folket under ledelse av arbeiderklassen som skal ha makta i staten.Dette er historien om ledelsen som blir satt under ledelse. Øgrim skal ha ett rosende ord.Han er i hvertfall konsekvent.Jeg skal illustrere det med et par korte eksempler fra UPP-debatten . Når Øgrim analyserer utviklinga i samfunnet ser han nesten bare på produksjonsforholda,hvem som har de og de objektive interessene.Han overser at folk si stilling i produksjonen også gjør dem til mennesker av en spesiell type,servile slaver,revolusjonære arbeidere,forvirra studenter,haugianske småbønder osv.Disse egenskapene som klassene og sjikta får er helt avgjørende for utviklinga av historia.Øgrim er så opptatt av kampen mellom føydalklassen og leilendingene at han har gitt leilendingene æra for at føydalismen blei avskaffa. Øgrim har glemt at det var borgerskapet som var den revolusjonære klassen,den klassen som ikke bare var undertrykt,men som dessuten hadde ideer,forestillinger og organisasjon til å skape et nytt samfunn.

Når Øgrim går over til å snakke om våpna revolusjon så følger nissen med på lasset. Arbeiderklassen fører våpna kamp bare for å forsvare seg mot borgerskapets overgrep. Øgrim har glemt at revolusjonen krever aktiv bevisst kamp og at ingen militær kamp kan vinnes uten å angripe.Alle revolusjoner hittil viser at arbeiderne ikke er redde for å angripe når timen er inne.Arbeiderne angriper fordi de har visjoner og vilje til å bygge ei ny framtid.Det er dette som gjør at arbeiderklassen er en revolusjonær klasse og at arbeiderklassen blir den herskende klassen under sosialismen. Ingen andre klasser kan fylle den oppgava.

Steinar

Klassegrunnlaget for proletariatets diktatur

Spørsmålet om klassegrunnlaget for proletariatets diktatur (dvs. statsmakta under sosialismen) har etterhvert utvikla seg til å bli det kanskje mest sentrale stridsspørsmålet i diskusjonen om nytt prinsipp-program (UPP). UPP har blitt kritisert for å gå inn for ei statmakt under sosialismen som er grunna på en klasseallianse som inneholder store grupper ut over arbeiderklassen. Konkret gjelder dette det arbeidende småborgerskapet (småbønder, fiskere m.m.) og "lavt mellom-sjikt" (lærere, sjukepleiere etc.). Dette blir karakterisert som revidering av vårt teoretiske grunnlag, mens kritikkerne hevder at: Statsmakta under sosialismen (proletariatets diktatur) skal være arbeiderklassens diktatur, da det bare er arbeiderklassen som står i en slik objektiv stilling at den er en revolusjonær klasse, og at det er nødvendig at arbeiderklassen må være den herskende klassen om sosialismen skal kunne utvikles fram mot et kommunistisk samfunn. Noen merknader til dette standpunktet:

Slik uttaler det gjeldende prin.programmet seg om proletariatets diktatur (PP-80): "Prol. dikt. er ei maskin som arb.kl. nyttar for å undertrykke eit lite fåtall av utbyttrarar, medan det er demokrati for det overveldande fleirtallet av folket." (s.99). Tilsynelatende en forståelse av prol. dikt. som arbeiderklassens diktatur. På neste side i samme program finner vi imidlertid: "Forfatninga må slå fast at dette er staten til arbeiderklassen og det arbeidende folket og at han skal tene deira interesser." - noe som vel må sies å være i tråd med den måten UPP oppfatter proletariatets diktatur. I UPP står det blant annet: "Det er det arbeidende folket som må leie utviklinga av den sosialistiske økonomien" (s.19). I Diskusjonsbulletin. 1/83 klargjør Øgrim hva han (ev.t. komiteen bak UPP?) legger i at "det arbeidende folket" skal ha makta. Han klargjør hvilken klasseallianse dette innebærer, og slår fast at arbeiderklassen er ledende i alliansen (s.24/25). Det blir altså vanskelig å påpeke den store endringa som UPP hevdes å innebære på dette området.

Når kritikken har dukka opp i forbindelse med UPP (aldri i forbindelse med gjeldende PP) ser jeg ikke bort fra at dette skyldes språkbruken i UPP. UPP bruker ord som "folkevilje", "folkeflertall". Dette er utvilsomt begrep som skurrer i mange m-l ører. (I tillegg har UPP-forfatteren også tillatt seg å endre betegnelsen "proletariatets diktatur" til "prol.demokratiske diktatur!")

Før jeg går videre, noen ord om klassikernes syn på proletariatets diktatur. Mao skriver i artikkelen "Om den korrekte behandlinga av motsigelser i folket" bl.a.: "Vår stat er et folkets demokratiske diktatur ledet av arbeiderklassen grunnlagt på et forbund mellom

...noen ord om
klassikernes syn på
proletariatets
diktatur...

arbeidere og bønder." (Skrifter i utvalg s. 320). Dette, som er representativt for mye anna fra Mao, kan neppe sies å stå i motsetning til UPPs standpunkt. Hos Lenin er det derimot fullt mulig å finne sitat som slår fast at arbeiderklassen alene skal ha statsmakta under sosialismen.

Men det blir noe verre å vise at Lenin sto for en slik praksis etter revolusjonen. Da var det iallfall intensjonen at statsmakta skulle ha en langt bredere klassebasis (inkl. bl.a. arbeidende bønder). Ok, nok om formuleringer. Det avgjørende er sjølsagt ikke om prol.dikt. defineres (i ord) som statsmakta til

- a) det arbeidende folket,
- b) det arbeidende folket under arbeiderklassens ledelse, eller
- c) statsmakta til arbeiderklassen.

Det det kommer an på er derimot hvilke praktiske konsekvenser dette får for maktforholda under sosialismen. For de som står på standpunktet at arbeiderklassen skal være den herskende klasse - og det i en betydning som UPP ikke ivaretar - må dette nødvendigvis gi seg konkrete utslag for hvordan statsmakta skal organiseres. Men først: Kort om hvor stor uenigheten egentlig er:

Også kritikerne av UPP er enige i

- at det trengs brede allianser
- at sosialismen må ta hensyn til interessene til mellomlags-grupper
- at grupper utafor arbeiderklassen må trekkes med i politisk arbeid, etc.

Tilhengerne av UPP på sin side ser nødvendigheten av at arbeiderklassen må ha en spesiell stilling under sosialismen. Dette fordi arbeiderklassen i større grad enn andre sjikt og grupper vil ha alt å vinne på en samfunnsendring, og at arbeiderklassen vil være mindre belasta av borgerlig ideologi (sin egen lykkes smed, egoisme etc.) enn andre grupper som objektivt står klassen nært. Jeg siterer fra UPP: "Systemet må gi arbeiderklassen føremonar..." (s.19).

...statsmakta til
arbeiderklassen eller
det arbeidende folket eller
det arbeidende folket
under arbeiderklassens
ledelse eller...

Dette forhindrer ikke at UPP med tilhengere står på kanten av/midt ute i - revisjonismens hengemyr. (i følge venstre-kritikere)

Hvordan skal det så i praksis arte seg om statsmakta under sosialismen ene og alene skal være arbeiderklassens diktatur? (med mer eller mindre taktiske allianser med andre sjikt/klasser). La oss se på noen av "modellene" som har blitt reist:

Alt. A) Arbeiderklassen danner sine egne maktorganer. Dette kan

skje gjennom at arbeidsplassene velger sine arbeiderkomiteer, og at representanter velges videre oppover i et hierarki med et øverste arbeiderråd på toppen. Dette blir da den øverste instans for utøvelse av den sosialistiske statsmakta (kontrollerer hæren, foretar den endelige fastlegginga av planen for produksjonen mm.). Da vil vi få en situasjon der store grupper som arbeidende bønder, fiskere, husmødre, arbeidsledige, lærere, utdanna helse og sosialarbeidere m.fl. kun vil få en slags "uttalerett" - får sikkert organisere seg, legge fram sine meninger m.m., men forøvrig ha sterkt begrensa rettigheter og innflytelse over samfunnsutviklinga. Da vil vi oppnå å holde ikke-proletære elementer utafor beslutningsprosessen (borgerlig uttrykk?), mens entusiasmen for sosialismen neppe vil bli overveldende innafor de nevnte grupper. Vil sosialismen og sosialismens oppgaver være tjent med dette?

(En bikommentar: De nevnte grupper vil oppleve en svekkelse av sine formelle rettigheter sammenlikna med de de har under kapitalismen. I endel m-l kretser er slike borgerlig-demokratiske rettigheter det mest uvesentlige som tenkes kan, men dette er utvilsomt noe som har satt sine spor i et land med 100 års tradisjoner på området. Det kan igjen innvendes at dette dreier seg om illusjoner som fortrinnsvis er en ulempe ved at de legitimerer utbyttinga under kapitalismen. Med et slikt standpunkt fornekte en isåfall at det borgerlige demokratiet er et historisk framskritt som også gir sosialismen i land på et høyt utviklingsnivå enorme fortrinn framfor forsøk på å bygge sosialismen i tilbakeliggende land.

Den sosialistiske epoke starter ikke på et blankt ark der historia kun eksisterer i kommunistenes hoder og egne dokumenter.)

A(t.B) Sosialismen kan opprette en formell styrings-struktur der alle, minus sosialismens fiender, har fulle rettigheter, men der arb. klassen skal være den herskende klassen i kraft av sin kontroll over produksjonsmidlene (som produsenter m/ streikemidlet m.m.) Dvs. en slags analogi til maktforholda under kapitalismen, der alle har formell innflytelse over samfunnsstyringa, mens borgerskapet har den reelle makta i kraft av sin eiendomsrett/disposisjonsrett over produksjonsmidlene.

En slik løsning er utopisk. For det første springer ikke maktforholda under sosialismen direkte ut av produksjonsforhold slik som under kapitalismen.

Sosialismen er ikke en produksjonsmåte, men en overgangsøkonomi. Om økonomien fikk "bestemme" under sosialismen - som under kapital-

ismen - ville resultatet bli et statskapitalistisk samfunn, med forskjellige eksperter og administratorer som den nye herskerklassen (et Sovjet-samfunn). Dette ville bli resultatet sjøl om administrator-ene i utgangspunktet har status som enslags arbeiderklassens funksjonærer.

Om sosialismen skal kunne utvikles fram mot et kommunistisk samfunn, er det politikken, ikke økonomien, som må være bestemmende. Dette krever en sterk sentral ledelse (stat), og dermed er vi igjen tilbake til problemet med klassegrunnlaget for denne staten.

Alt.C) Arbeiderklassen som herskende klasse gjennom et kommunistparti som utøver statsmakta. Dette standpunktet hadde stor oppslutning ved forrige PP- diskusjon (1980). Idag er det knapt noen som forsvarer standpunktet, og jeg velger her ikke å polemisere mot det

Konklusjon: Upp representerer ei riktig linje for den sosialistiske statsmakta (sjøl om ordbruken er upresis og på punkter sjølmotsigende). Arbeiderklassen vil sjølsagt ha en særegen stilling under sosialismen. Dette ligger implisitt i det faktum at sosialismen har som sitt mål å fjerne kapitalismen og erstatte denne med kommunisme. Utbyttinga av arbeiderklassen (arbeidskrafta som vare) er kapitalismens grunnlag. Dessuten må arbeiderklassen gis fortrinn framfor andre grupper for slik å kompensere for de ulemper klassen har p.g.a. mindre tid, mindre intellektuell trening m.m. Eks.: Politisk virksomhet inn på arbeidsplassene, kvotering som sikrer arbeiderrepresentasjonen i styrende organ etc.

L.S.

...entusiasmen for
sosialismen vil
neppe overveldende
blant de arbeidende
bøndene...

Om klassegrunnlaget for proletariats diktatur.

Svar fra Steinar

Dette innlegget er en fortsettelse av et innlegg som jeg hadde i I Emning nr.2-84. Det er et svar på LS sitt innlegg i samme nr. og det er et angrep på det usignerte beretningsforslaget (det på nynorsk) sin framstilling av sosialismediskusjonen.

LS oppsummerer i IE nr.2 at: "Det avgjørende er sjølsagt ikke om prol.dikt. defineres (i ord) som statsmakta til

a) det arbeidende folket

b) det arbeidende folket under arbeiderklassens ledelse, eller

c) statsmakta til arbeiderklassen

Det det kommer an på er derimot hvilke praktiske konsekvenser dette får for maktforholda under sosialismen."

Dette sitatet ser ved første øyekast greit ut, men ved nærmere etter-syn viser det seg at LS' framstilling også på en slående måte illustrer-er hele forskjellen i historiesyn hos LS og meg.

For det første: Det er ikke spørsmål om definisjoner, men om hva proletariats diktatur kan være. Det er likegyldig hva slags navn vi setter på proletariats diktatur, det kan aldri bli noe annet enn statsmakta til arbeiderklassen. (Jeg forsøkte å argumentere for dette standpunktet i mitt forrige innlegg) Derfor kommer heller ikke vår språkbruk til å få noen særlige konsekvenser for maktforholda under sosialismen. Der er ikke definisjoner, men klassekampen som avgjør historias gang.

I sin leiting etter "praktiske konsekvenser for maktforholda under sosialismen" begir LS seg ut på en "odysse" i frihetens rike og konkluderer med at UPP representerer ei riktig linje. Som den standhaftige leser skjønner, har jeg ikke tenkt å følge LS på den reisen.

Jeg har ingenting imot demokratiske rettigheter (i motsetning til Ellen Pedersen ?) Jeg tror heller ikke at UPP's og LS' løfter om makt til mellomlag og småborgerskapet noensinne kommer til å bli virkelighet.

Nå vil noen sikkert anklage herr Steinar for å være en stor pøbel som har startet en diskusjon om proletariats diktatur som har minimal betydning for proletariats diktatur. Saken er imidlertid at UPP sin be-

handling er det beste stedet å starte en diskusjon om arbeiderklassen og AKP's behandling av forholdet mellom arbeiderklassen og de andre klassene i det kapitalistiske samfunnet vi lever i.

Det er likegyldig hva slags navn vi setter på proletariats diktatur, det kan aldri bli noe annet enn statsmakta til arbeiderklassen.

Synet på forholdet mellom klassene under sosialismen vil alltid være et resultat av synet på forholdet mellom klassene i det kapitalistiske samfunnet vi lever i. Samtidig er sosialismen så fjern at de sterke og svake sidene ved partiet sitt syn kan komme klart til uttrykk påvirka av øyeblikkets hete. Les avsnittet om "proletariats demokratiske diktatur" i UPP og betrakt det som en fabel om klasseforholda i øyeblikket.

Det særegne ved AKP(m-l) i forhold til andre m-l partier med utgangspunkt i akademiske miljøer er for det første at det ikke har gått til grunne, for det andre at AKP hadde ei bevisst linje for å bli arbeiderklassen sitt parti. Disse to tinga henger nøye sammen. Det er umulig for meg å bevise at Akp ikke lenger er et arbeiderparti. Å spørre partifolk er selvfølgelig nytteløst. De som er med i AKP må jo nødvendigvis ærlig og oppriktig mene at AKP er arbeiderklassens parti. Spørsmålet kan bare bli avgjort ved å studere partiets praksis i framtida. I mellomtida får kampen stå overalt hvor det går an å finne feil i det teoretiske synet på klassene. For øyeblikket er det en diskusjon om klassegrunnlaget for proletariats diktatur.

Hvem fører argumenter i marka?

På side 8 i det usignerte beretningsforslaget står det: "Som argument mot denne maktdeilinga har først og framst vore bruka at berre ein klasse pr. definisjon kan ha makta i eit samfunn."

I andre sammenhenger har jeg blitt anklaga for "frasevenstrisme" og å "ha forlest meg på Lenin". Alt er vel og bra bortsett fra at jeg faktisk har ført noen argumenter i marka for at arbeiderklassen er den eneste som kan ta makta. Jeg legger ikke skjul på at Lenin i visse sammenhenger har stått for tilsvarende standpunkter, men er det noe argument mot standpunktene i seg sjølv?

En av de "frasene" jeg har slått om meg med er spørsmålet: "Er det mulig at mer enn en klasse kan ha makta i statsapparatet?" For å bevise at det er mulig bruker det usignerte beretningsforslaget et eksempel. Beretningsforslaget beskriver hvordan forskjellige grupper innafor borgerskapet har forskjellig innflytelse på borgerskapets statsapparat. Beretningsskriveren gløkker å nevne at alle de gruppene han behandler tilhører en og samme klasse.

Tesa om "én klasses herredømme" blei utvikla av Marx og Lenin på grunnlag av ei analyse av klassesamfunn i sin alminnelighet. (Hvorfor driver vi med klasseanalyse?) Det er påfallende at de som vil "modifisere" denne tesa ikke går inn på å undersøke klasseforhold. Derimot får vi stadig presentert argumenter av typen: "Da vil vi oppnå å holde ikke-proletære elementer utafor beslutningsprosessen, mens entusiasmen for sosialismen neppe vil bli overveldende innafor de nevnte grupper" (LS) "Makta skal utøves av arbeiderklassen og den aleine. Skal vi si dette? Regner vi med at de vil bli med oss på slike premisser?" (Pål Steigan) Argumentasjonen bygger ikke på en undersøkelse av klasseforhold, men på tro om at forpliktende løfter er avgjørende når folk fra mellomaga og småborgerskapet velger side i klassekampen.

Beretningsskriveren setter standpunktene til LS og Pål Steigan på spissen: "Alternativet til maktdeiling er undertrykkjing av dei 3 andre sjikta,.... Konsekvensen blir etter Beretninga sitt syn at eit fleirtal av folket blir fiender av sosialismen og vil sloss for eit samfunn der intressane deira kan bli realisert." Innholdet i dette sitatet er kort og godt at "småborgere" med makt er revolusjonære, mens "småborgere" uten makt er reaksjonære. I neste åndedrag blir proletariatets ledende rolle beskrevet: "Med leiding betyr bl.a. at proletariatets ideologi, formidla av kommunistpartiet, dominerer samfunnsutviklinga." Men på ett punkt er jeg enig med beretningsskriveren: "I fokuseringa av sosialismen blir det altså viktig å stå på at heile arbeidet med eit program for sosialismen blir heilt uinteressant om ein ikkje står på den historiske materialismens grunn."

STEINAR.

PS.

"For å avskaffe klassene er det nødvendig med en periode med en klasses diktatur, diktaturet til nettopp den undertrykte klassen som ikke bare er i stand til å styrte utbytterne, ikke bare hensynsløst undertrykke deres motstand, men også bryte ideologisk med hele den borgerlig-demokratiske forestillingsverden, med alt dets filisteraktige frasemakeri om frihet og likhet i sin alminnelighet (i virkeligheten betyr dette frasemakeriet, som Marx viste for lenge siden, vareeierens "frihet og likhet", "frihet og likhet" for kapitalisten og arbeideren.)"

Lenin: "Hilsen til de ungarske arbeiderne", 27. mai 1919.

Mer fra Øgrims lakeier:

I I Emning nr 2/84 har Steinar et innlegg som først og fremst polemiserer mot UPPs standpunkt til klassegrunnlaget for prolariatets diktatur. Undertegnede tar opp dette sp.målet i samme nr av IE, og skal komme tilbake til dette i neste nr. Her bare til avslutninga på Steinars innlegg.

Ifølge Steinar ender UPP også opp i en feilaktig oppfatning av sjelve revolusjonen når UPP ser på voldsbruk i revolusjonen som en forsvarshandling tvunget fram fordi herskerklassen vil bruke vold for å forsvare sin fortsatte rett til å herske. Til det har Steinar å si: "Øgrim har glemt at revolusjonen krever aktiv, bevist kamp, og at ingen militær kamp kan vinnes uten å angripe." Her foretar Steinar (og mange med ham) en noe merkelig slutning. Fordi om det er trusselen fra andre som

krever at du må ty til våpen er det ikke dermed sagt at du skal vente lenest mulig før du forsvarer deg. (Hvis du sykler langs en vei som er sperra av en bom, så er bommen den eneste årsaken til at du svinger. Å svinge vil ikke være noe prinsipp i seg sjøl. Enhver fornuftig syklist vil likevel svinge før hun møter bommen og ikke vente til etterpå.)

Jo større forståelse i arbeiderklassen for at en samfunnsendring nødvendigvis må skje med vold, jo bedre. Svekker vi muligheten for en slik forståelse med å slå fast at voldsbruk vil bli nødvendig fordi at revolusjonen vil bli møtt med vold? Sjølsagt ikke. Det er derimot ganske håpløst å få noen som helst forståelse for at væpna revolusjon skal være noe prinsipp i seg sjøl. Det er da heller ikke noe prinsipp. Det som er et prinsipp i denne sammenheng er at borgerskapets stat (byråkratiet, voldsapparatet m.m) må bli erstattet av en ny stat - en stat hvis oppgave blir å beskytte sosialismen, og lede omdan-

...væpna revolusjon er
ikke noe prinsipp i seg
sjøl...

ninga av samfunnet mot et klasseløst samfunn. (Nødvendigheten av å knuse den gamle herskerklassens stat, og innsette en ny, er for uklart behandla i UPP. Her er forslaget fra "Noen medl. i SK" bedre.)

Vår kritikk av Allende og Co i Chile har gjerne blitt lagt fram som en kritikk av at Allende satsa på den fredelige veien istedet for en væpna revolusjon. Men feilen i Chile i -71 var ikke at Allendes "maktovertakelse" skjedde uten bruk av våpen, feilen i Chile var at spørsmålet om statsmakta aldri ble satt på dagsorden. Voldsapparatet (kjerna i staten) forble den samme som før Allende tok regjeringsmakta. Da det chilenske borgerskapet (og USA) så fant tiden inne kunne de med letthet ta tilbake også den politiske makta (regjeringsmakta).

Kan en sosialistisk revolusjon skje på fredelig vis ?

Mao har ved flere anledninger holdt fram det som en mulighet, bl.a. i forslag til generallinje for den internasjonale kommunistiske bevegelsen (sentralt dokument i "den store polemikken" mellom Kina og Sovjet først på 60-tallet). Marx og Engels regna med at en fredelig revolusjon var mulig (til og med sansynlig) i USA og England omkring 1860. Historia kan demot ikke vise noen eksempler på at en herskerklasse har latt makta gå over til de undertrykte uten kamp. Det er feil når Steigan trekker fram Tsjekkoslovakia (og andre Jugoslavia) som eksempel på dette. Her satte riktignok ikke den gamle herskerklassen seg til motverge, men det var da heller ikke denne klassen som hadde hatt statmakta fram til kommunistenes maktovertakelse. Statmakta hadde vært på nazistenes hender, og mot disse var det absolutt nødvendig å bruke vold. Pasusen i UPP om at borgerskapet vil forsøke å slå ned revolusjonen "dersom han tror det går" kan med fordel strykes.

L.S.

OPPSUMMERING AV LAGETS UPP-DISKUSJON SÅ LANGT.

Laget vårt har diskutert det nye utkastet til prinsippprogram, kapitlene 2 og 5.

Det var stor enighet om at det dette utkastet er dårlig, både når det gjelder form og innhold, og at det er ufullstendig.

Det var bred enighet i laget på nødvendigheten av at den sosialistiske revolusjonen må gjennomføres med våpenmakt, og på nødvendigheten/riktigheten av at Partiet har ei ledende rolle, og ei reell særstilling under perioden med proletariatets diktatur. Det var først og fremst større usikkerhet, men også direkte motsigelser hos noen kamerater, når det gjelder ei formell, grunnlovfesta særstilling for Partiet. for åpent å manifestere at sosialismen betyr arbeiderklassen ved statsmakta. -Men det var ihvertfall enighet når det gjaldt standpunktet om at dette aspektet må styrkes i det nye forslaget til prinsippprogram, som skal framlegges seinere i år.

Videre var det stor enighet om at det viktigste ved diskusjonen i forbindelse med nytt prinsippprogram, var hvordan arbeiderklassen skal sikres, og utøve, statsmakta, - og ikke først og fremst bare ei fordeling av vanlige borgerlig-demokratiske rettigheter til "folk flest", slik dette UPP legger opp til. - Dette ville "i beste fall" bare være et enda mere "idyllisk" og bedre utbygd "velferdssamfunn" av den typen vi har i Norge i dag, eller rettere: lik det propaganda-bildet som borgerskapet forsøker å skape av dagens norske samfunn.

Det var mange i laget som synes det var vanskelig å ta standpunkt til helheten i det framlagte vedtaksforslaget ennå, pga. teoretisk usikkerhet, -og fordi de synes at de foreløpig hadde deltatt for lite i, og ikke hadde fått nok innblikk i UPP-diskusjonene.

Også som en konsekvens av dette, ble det enighet om, og vedtatt, å fortsette UPP-diskusjonen i tia framover, og ta opp de mest aktuelle strids spørsmål til ny debatt, når det nye forslaget framlegges.

Til slutt vil vi oppfordre andre NKS-lag til å kaste seg inn i debatten om prinsippprogrammet, fatte vedtak, -og derved delta i utforminga av m-l-bevegelsens nye prinsippprogram!

NKS-lag/Universitetet, Oslo

EN FORFLØPIG VURDERING AV KAP.5 I UPP:

Vi, et NKS-lag på Blindern, diskuterte på et møte i januar utkastet til nytt prinsipprogram for AKPm-1. Hovedvekta i diskusjonen var lagt på kapittel 5 i det opprinnelige utkastet: "Sosialistisk revolusjon i Norge", og flg. anmerkninger gjelder dette kapitlet:

Hovedinntrykket er at det er et bra programutkast, og ikke bare det, men et forbedret program i forhold til tidligere prinsipprogram. Det er bra at programmet er gjort mer kortfatta og at svulstige formuleringer er fjerna. Det er også positivt at utkastet er forsøkt mere selvstendig formulert og ikke så bundet av de klassiske tekster som tidligere.

Det er et framskritt at man har forsøkt å konkretisere demokratiet under sosialismen. Spesielt vil vi understreke det viktige i at partiet ikke har monopol på den "rette linja". Alminnelig stemmerett og rettssikkerhet må være til stede for hele befolkningen.

Noen konkrete innvendinger mot kap.5:

- Enkelte begreper krever en større utdyping og presisering såsom "folket" og "diktatur".
- En mer utfyllende kritikk av det borgerlige demokrati/diktatur er nødvendig.
- Likeledes er det nødvendig med en bedre analyse av forskjellene mellom den kapitalistiske stat og den sosialistiske stat.
- Vi mener også at kvinne/kjønnsproblematikken er for dårlig behandla.

Ad. den negative kritikk som er reist mot utkastet, f.eks. de som har meldt seg ut av partiet, så mener vi at den bygger for mye på teori og for lite på den norske virkeligheten.

Ovenstående er ingen endelig innstilling på UPP fra oss. Utkastet vil bli diskutert på nytt i laget i slutten av mars, og da vil vi komme med en mer dyptgående kritikk av forhåpentligvis hele utkastet.

VEDTAK

Om LPP:

Forslaget til nytt prinsipp-program for Partiet er et revisjonistisk dokument, og må forkastes.

Forslaget til nytt Prinsipp-program må bl. a. slå fast følgende:

- 1.) Det Kommunistiske Partiet må ha ei reell og formell særstilling under sosialismen; og at arbeiderklassen også vil utøve makt i det sosialistiske samfunnet gjennom sitt kommunistiske parti.
- 2.) At det er nødvendig med en væpna revolusjon for å gjennomføre sosialismen.

NKS-lag/Universitetet, Oslo.

=====

VEDTAK

Om LPF

Hermed sendes alle vedtægtsændringer til alle af
vedtægtsrådet, og de foretages
Hermed sendes alle vedtægtsændringer til alle af
vedtægtsrådet

1. Det Kommunistiske Parti er et parti af proletarisk karakter
under ledelse af arbejderne (og) vil være en del
af den kommunistiske verdensrevolutionære bevegelse.
2. At det er nødvendigt med en væbenrevolution for at gennemføre
revolutionen.

AKP-Jagtforening, Oslo
1970

